

staae, at give en Modvægt mod den Byrde, som kunde blive paalagt det ene af de 2 Sogne ved en saadan Sammensmeltning i samme Commune. Selv om denne Adskillelse ganske vist er gjort temmelig vanskeligt, — og dette har været Hensigten, — maa det dog vistnok siges, at blandt de særegne Omstændigheder, som kunne begrunde en saadan Adskillelse, maa ogsaa regnes den, at der ved Sammensmeltningen af to Sogne i een Commune er med Hensyn til Vejudgifter, Udgifter til Sandflugtsvæsenet, til Skolevæsenet o. s. v. faldet en i Forhold til den tidligere Tilstand usforholdsmæssig stor Byrde paa det ene af Sognene. Djsaa forsaavidt maa det vistnok siges at stemme med Aanden i Loven af 1867, at Tilladelse til Adskillelse gives hyppigere, end den høitærede Indenrigsminister hidtil har villet. Fremdeles gives der enkelte Tilfælde, som ere af en ganske anden Natur, og hvor Adskillelsen er bleven nægtet. Der er mig bekendt et Exempel fra Baarse og Velbringe Commune, hvor der har været søgt om Adskillelse af den Grund, at det ene af disse to Sogne havde faaet Tilsgaen om et Legat for dets Fattigvæsen, saafremt dette Legat ikke kom det andet Sogn tilgode. Det er et Forhold, som hyppigt finder Sted paa Godser, at en Godseier opretter et Legat, hvis Indtægter skulle komme de Fattige paa hans Gods tilgode, og forsaavidt hans Gods kun indbefatter et af de Sogne, som høre til een Commune, bør det altsaa kun komme det ene af de to Sogne tilgode. Men naar nu de to Sognes Fattigvæsen er slaaet sammen, følger deraf, at det fælles Fattigvæsen bliver fri for en eller flere Fattige, og at altsaa Bidraget indirecte ogsaa kommer det andet Sogn tilgode, som efter Bestemmelsen ikke skulde have godt deraf. Det er en særegen Omstændighed, som efter Lovens Aand udtrykkelig maa medføre Adskillelse, og som det forekommer mig at være urigtigt, at der ikke er blevet taget Hensyn til. Jeg skal nævne et andet Exempel, hvor jeg vel

ikke veed, om der er indgivet Andragende om Adskillelse, men det er et Tilfælde, hvor jeg ogsaa vilde ansee det for rigtigt, dersom der blev indgivet et saadant Andragende, at det da ikke blev nægtet. Paa Vallo Stift findes der et meget betydeligt Legat, som tilfalder Stiftets Fattige. Nu er der adskillige Communer, mindst 2 eller 3, hvor eet Sogn hører under Vallo Stift, et andet ikke. Hvis disse Sogne begjære Adskillelse i Genhold til denne Lov, saa maatte denne Omstændighed være fuldkommen tilstrækkelig til at begrunde en saadan Adskillelse; men efter Analogien af det Exempel, jeg først anførte, kan det ikke ventes, at den høitærede Indenrigsminister vil bevilge en saadan Adskillelse i Tilfælde af denne Natur. Det er derfor, at vi have troet, at det vilde være rigtigt at henlægge Afgjørelsen til den Autoritet, som dog skulde have haft Afgjørelsen ifølge Loven af 1867, og Forslaget er Følgen af den aldeles bestemte Dverbevisning, som vi ligesaa vel som mange flere med os ere komne til, at den høitærede tidligere Indenrigsminister og ogsaa, efter hvad vi nylig hørte, den nuværende Indenrigsminister ikke opfatte Loven af 1867, dens § 1, paa en Maade, som stemmer med dens Aand, og at han som Følge deraf ikke gjør Sit til at føre den ind i Folkets Bevidsthed paa den rette Maade, ikke gjør Sit til at skaffe den Gyldighed paa den Maade, som den selv kræver, som Meningen var ved dens Tilblivelse. Det er denne Tanke, der har bragt os til at foreslaae, at Indenrigsministerens Samtykke til den Tilladelse, som er lagt i Amtsraadets Haand med Hensyn til en Sognecommunes Deling, skal bortfalde, eftersom dog Hovedvægten aldrig har ligget paa dette Samtykke, idet Meningen kun har været, at det skulde være en Control, men ikke have nogen som helst afgjørende Betydning.

Indenrigsministeren: Den ærede Taler, der nu satte sig, har vistnok misforstaaet mine Udtalelser og tillagt mig Uttrin-